

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж4 119/22
19.10.2022. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ у већу састављеном од судија Зорице Ђаковић, председника већа, др Драгице Попеску и Светлане Павић, као чланова већа, у парници тужиоца АА из ... и Удружења "ББ" ..., ул. ... бр. ..., чији је заједнички пуномоћник Огњен Рашуо, адвокат из Београда, ул. Прешевска бр. 61, против тужене ЈМУ Радио-телевизија Србије, Београд, ул. Таковска бр. 10, ради утврђења повреде ауторског права и накнаде штете, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Вишег суда у Београду 17П4 бр. 252/19 од 27.04.2022. године, у седници већа одржаној дана 19.10.2022. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, жалба тужене ЈМУ Радио-телевизија Србије, Београд, па се потврђује пресуда Вишег суда у Београду 17П4 бр. 252/19 од 27.04.2022. године, у ставу првом и петом изреке.

УКИДА СЕ пресуда Вишег суда у Београду 17П4 бр. 252/19 од 27.04.2022. године у ставу трећем и седмом изреке и предмет **ВРАЋА** истом суду на поновно суђење.

О б р а з л о ж е њ е

Ставом првим изреке побијане пресуде Вишег суда у Београду 17П4 бр. 252/19 од 27.04.2022. године, утврђује се да је тужена ЈМУ РТС повредила ауторска права тужилаца АА из ... и Удружења "ББ" Београд, тако што је без дозволе у току 2019. године, премијерно емитовала и два пута репризирала серију "..." на трећем каналу РТС-а, као и ненавођењем ауторства у најавама приказивања. Ставом другим изреке побијане пресуде одбија се тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужена ЈМУ РТС повредила ауторско право тужилаца АА из Београда и Удружење "ББ" Београд тако што је без дозволе у току 2019. године, серију "..." учинила јавно доступном постављањем на платформу РТС Планета. Ставом трећим изреке побијане пресуде обавезује се тужена да тужиоцу Удружења "ББ" из Београда, на име троструког

износа уобичајене накнаде за емитовање исплати износ од 8.844,72 евра, са каматом по Закону о затезној камати почев од 27.04.2022. године, па до исплате, у динарској противвредности по средњем курсу НБС на дан исплате, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, под претњом извршења. Ставом четвртим изреке побијане пресуде одбија се тужбени захтев за износ законске затезне камате на досуђени износ за период од 03.09.2019. до 27.04.2022. године, као неоснован. Ставом петим изреке побијане пресуде обавезује се тужена ЈМУ РТС да тужиоцу АА из ... на име накнаде неимовинске штете због повреде моралних права аутора исплати износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом почев од 27.04.2022. године, па до исплате, у року од 15 дана. Ставом шестим изреке побијане пресуде одбија се тужбени захтев за износ законске затезне камате на досуђени износ за период од 03.09.2019. до 27.04.2022. године, као неоснован. Ставом седмим изреке побијане пресуде обавезује се тужена да тужиоцима, као солидарним повериоцима, на име трошкова парничног поступка исплати износ од 302.107,00 динара, у року од 15 дана.

Против ове пресуде благовремену жалбу изјавио је тужени побијајући је у ставу првом, трећем, петом и седмом изреке из свих законских разлога прописаним чланом 373. ЗПП.

Апелациони суд у Београду испитао је побијану пресуду у смислу одредбе члана 386. ЗПП (“Службени гласник РС”, бр. 72/11 са свим изменама и допунама), нашавши да је жалба делимично основана.

У спроведеном поступку у односу на став први и пети побијане пресуде нису причињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачке 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које повреде овај суд, као другостепени, пази по службеној дужности, нити су причињене повреде из тачке 12. ове законске одредбе, на коју се жалбом указује, пошто пресуда садржи разлоге о одлучним чињеницама који су јасни и непротивуречни, с тим да о битним чињеницама не постоји противуречност између онога се у разлозима пресуде наводи о садржини исправа, записника и исказима датим у поступку и из самих исправа, записника и изведених доказа, па се пресуда у том делу може испитати.

Према утврђеном чињеничном стању првотужилац је идејни творац и редитељ документарне филмске серије “...,” док је друготужилац произвођач и носилац имовинских права на тој серији. Између друготужиоца, као произвођача и власника те серије и тужене, закључен је 2004. године, Протокол о сарадњи у коришћењу документарне филмске серије “...”, ради приказивања исте поводом обележавања великог јубилеја двестогодишњице Првог српског устанка и стварања модерне српске државе. Њиме је друготужилац дао сагласност да се ова документарна филмска серија аутора првотужиоца, премијерно емитује у току јануара и фебруара 2004. године, као и за репризно емитовање у току 2004. године. Међутим, иста је емитована на трећем каналу РТС и током јуна 2019. године, једном премијерно и два пута репризно, без сагласности и дозволе тужилаца, а приликом најаве емитовања ове серије није наведено име првотужиоца, као аутора. Према налазу и мишљењу судског вештака Златка Чобовића, накнада за три емитовања серије износи 2.948,23 евра. Вештак објашњава да средња тржишна вредност за премијерно емитовање ауторског ТВ дела структуре

документарне филмске серије, чије су епизоде дуже од 60 минута, износи 1.474,12 евра, док уобичајна накнада за једно репризно емитовање износи 50% од накнаде за премијерно приказивање, односно 737,06 евра, с тим да у тренутку вештачења предметна серије није била на платформи РТС Планета, нити су предочени докази да је била постављена на тој платформи. У свом налазу вештак је детаљно објаснио како је израчунао средњу тржишну вредност дату у свом налазу, наводећи да је на основу прегледа емитованог програма тужене утврдио да је предметна серија емитована на Трећем каналу РТС-а у јуну 2019. године, три пута и то једном премијерно и два пута репризно, те да је утврдио висину накнаде која би припала редитељу у време емитовања, као и висину накнаде која редитељу припада на дан вештачења, применом компаративног метода и комбинованог метода аналогије и диференцијалног метода, пошто нема егзактног износа који би био уговорен 2019. године, када је тужена емитовала предметну документарну серију, јер тужена нема акт (правилник/ценовник) са износима ауторских накнада за стварање документарног ауторског ТВ дела или за куповину/октуп ауторских права за такво дело, нити за премијерно емитовање истог. Како је тужена доставила само Одлуку о накнадама и износима за репризно емитовање дела за ТВ дела игране структуре (од 16.09.2016. године), а не и за дела документарне структуре, којима припада предметна серија, вештак налази да тужена по својим актима не плаћа накнаду за репризе документарног програма, те је узео као параметар играни програм, за који би накнада за редитеља за емитовање ТВ серије по епизоди, која је трајања до 60 минута, износила 10.000,00 динара, што за четири епизоде износи укупно 40.000,00 динара, а што према просечном средњем курсу евра 2019. године, у време када је серије емитована, износи 340,19 евра. У налазу вештак наводи да је ову основицу утврдио према комбинованом методу аналогије и диференцијалног метода, у који износ није укључена накнада за два репризна емитовања, пошто са друготужиоцем није потписан уговор за откуп ауторских права за неограничени број емитовања ове серије на програмима РТС-а, у складу са чланом 1. Одлуке РТС-а о ауторским накнадама и накнадама за филмске и ТВ уметничке сараднике од 18.10.2010. године (на коју се ослања поменута Одлука о износима ауторских и интерпретарторских накнада за репризна емитовања ТВ ДРАМА-ТВ ФИЛМ и ТВ СЕРИЈА од 16.09.2016. године). Вештак налази да је уговарање права на накнаду за репризно емитовање предвиђено Одлуком од 18.10.2010. године, као изузетак, са појединим ауторима, те да се уговара искључиво за једно репризирање, после премијерног емитовања, према члану 5. ст. 2.и 3. наведене одлуке РТС (у складу са чланом 6. наведене Одлуке). Затим је вешак “основицу” од 340,19 евра, увећао за износ који представља разлику између материјалног положаја у којем би тужилац (не наводећи који од тужилаца), био да је тај износ примио на име уговорене накнаде за уступање права и материјалног положаја у којем се налази када износ прима на име накнаде штете настале повредом ауторског права услед неовлашћеног коришћења предметне серије. Надаље, вештак је објаснио да је износ за који је увећао "основицу” од 340,19 евра, утврдио упоређивањем и то: са износом накнаде из уговора који је тужена закључила за други серијал са сличним предметом; на основу уговора који је тужена закључила за серијал који је по тематици донекле различит, али се цена може применити на предметни случај; поређењем са уговорима који су закључивале друге медијске куће за сличне серијале и узимајући у обзир целовник Независног удружења новинара Србије (НУНС), који, поред осталог, утврђује минималне цене по епизоди за ауторско ТВ дело дуже од 30 минута, а краће од сат времена. На основу свих ових критеријума вештак је израчунао средњу тржишну

вредност за премијерно емитовање ауторског ТВ дела, структуре документарне филмске серије чије су епизоде дуже од 60 минута, налазећи да износи 1.474,12 евра, те да како је уобичајна накнада за једно репризно емитовање 50% од накнаде за премијерно, вештак налази да за једно репризно емитовање у овом случају аутору следи накнада од 737,06 евра, а за два репризна емитовања, укупно 1.474,12 евра, што са накнадом за премијерно емитовање од 1.474,12 евра, укупно износи 2.948,24 евра. Изјашњавајући се на примедбе тужене, на рочишту је вештак усмено објаснио да је у предметном серијалу првотужилац наведен као аутор серије и да је на вештачењу, изјавио да је редитељ те серије, с тим да је задатак вештачења било утврђивање висине накнаде за емитовање исте за шта је вештак применио компаративни и комбиновани метод аналогије и диференцијалног метода, а према комбинованом методу основица је износ уобичајне накнаде која би била уговорена према конкретним околностима случаја. Као тужилац (не наводи који) и тужена нису уговорили ни премијерно, ни репризно емитовање серије, према достављеним актима туженог утврдио је основицу од 340,19 евра, за све четири епизоде серије, у који износ није укључена накнада за два репризирања, што се накнадно плаћа. Према комбинованом методу аналогије и диференцијалног метода - на основу упоређивања пет наведених уговора који се не односе на исту врсту филмских и ауторских дела, израчунао је средњу вредност која представља износ за који се увећава основица, наводећи да је ову основицу увећао за разлику између материјалног положаја у којем би тужилац био да је примио уговорну накнаду и положаја у коме се налази када прима износ на име накнаде штете због повреде ауторског дела Такође је навео да тржишни услови који се користе за обрачун накнаде за репризу иду од 0-50% зависно од тога шта је уговорено, а он је применио максимални проценат од 50% на основу уговора који је тужена закључивала за ТВ драму "...", јер му тужћена није доставила ни један други уговор, већ само своја акта.

Првостепени суд је овакав налаз и мишљење прихватио као јасан и детаљно образложен, па је у складу са утврђеним чињеничним стањем донео пресуду као у изреци на основу одредбе члана 2. став 1 Закона о ауторским и сродним правима (ЗАСП), те члана 9 ст. 1, 3. и 4, чл. 15, 16, 17, 19, 20, 30, 31, све у вези са чл. 10, 11, 204, 205. и 206. истог закона, обавезавши тужену да плати друготужиоцу троструки износ накнаде од укупно 2.948,24 евра, коју је вештак утврдио за премијерно и два репризна емитовања, нашавши да је тужена дужна да плати друготужиоцу Удружења "ББ" из ..., као носиоцу ауторских и имовинских права, износ од 8.844,72 евра са каматом по Закону о затезној камати почев од 27.04.2022. године, као дана пресуђења па до исплате, у смислу члана 206. ЗАСП, у вези са чланом 277. Закона о облигационим односима (ЗОО), док је накнаду првотужиоцу досудио накнаду нематеријалне штете у износу од 50.000,00 динара, због повреде права на патернитет (прописано чланом 14. ЗАСП, као искључиво право аутора да му се призна ауторство на његовом делу), налазећи да овај износ представља сатисфакцију за првотужиоца, те да је висина ове накнаде због повреде овог моралног ауторског права, досуђена првотужиоцу у складу са одредбом члана 200. став 2. ЗОО, а у вези са чланом 232. ЗПП, слободном судијском оценом.

Овај суд налази да је правилна одлука првостепеног суда у ставу првом изреке којим се утврђује да је тужена ЈМУ РТС повредила ауторска права тужилаца АА из Београда и Удружења "ББ" Београд, тако што је без дозволе у току 2019. године

приказивала серију "..." на трећем каналу РТС-а, као и због ненавођења ауторства у најавама приказивања. Одлука је правилна и у ставу петом изреке, којим је тужена обавезана да првотужиоцу накнади износ од 50.000,00 динара, са законском затезном каматом, почев од 27.04.2022. године, као дана утврђења нематеријалне штете, па до исплате, због повреде права на патернитет аутора, имајући у виду да је у најави овог серијала наведено име сценаристе, ВВ, те глумца ГГ и спикера ДД, али је изостало име првотужиоца, као режисера, који се у одјавној шпици серије наводи као аутор филма и серије и који је редитељ документарног филма, у пензији, према потврди Удружења филмских уметника Србије од 25.10.2019. године. Стога и овај суд налази да је повређено морално ауторско право на патернитет првотужиоца, као аутора режије, коме је тужена током поступка спорила ауторство, односно активну легитимацију, те му је накнада од 50.000,00 динара, додељена као сатисфакција, сразмерно претрпљеним душевним боловима због повреде тог права, услед кога му је изостављено име, као аутору, на најави емитовања серије од стране тужене, а као аутор има право на назначење имена, у смислу члана 15. ЗАСП.

Супротно наводима жалбе првостепени суд је дао правилне разлоге за своју одлуку у делу става првог и петог изреке, које у свему прихвата и овај суд, те због повреде моралног ауторског права првотужиоцу припада износ накнаде нематеријалне штете од 50.000,00 динара, која је одмерена у складу са чланом 200 став 2. ЗОО, по слободној судијској оцени, у складу са одредбом члана 232. ЗПП и примерена је штети коју је првотужилац трпео конкретном приликом и представља сатисфакцију за његове душевне болове због наведене повреде. Наиме, неосновани су наводи жалбе да тужиоци нису пружили доказ на околност постојања активне легитимације првотужиоца, будући да је АА у Протоколу о сарадњи (као и на одјавној шпици серије), означен као аутор целог пројекта и сваког појединачног филма (тј. епизоде), док су као сценариста, арт директор и директор серије, означена друга лица. Како је један од коаутора на филмском делу увек редитељ, очигледно је тужилац редитељ, пошто је аутор целог пројекта и сваког појединачног филма, па му је непризнавањем ауторства и неозначавањем имена, као аутора, приликом најаве серије у 2019. години на РТС 3, повређено морално ауторско право, због чега је пресуда у наведеном делу потврђена.

Међутим, овај суд налази да је првостепени суд доносећи побијану одлуку у ставовима трећем и седмом изреке,.извршио битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП, пошто постоји контрадикторност у образложењу пресуде у погледу утврђеног чињеничног стања и закључака суда, што пресуду чини неразумљивим у том делу, а изреку противуречну садржини доказа у односу на образложење пресуде.

Наиме, одредбом члана 206. Закона о ауторском и сродним правима - ЗАСП ("Службени гласник РС", бр. 104/2009), који се примењује у конкретном случају, прописано је да ако је повреда имовинског права учињена намерно или крајњом непажњом, тужилац може уместо накнаде имовинске штете, захтевати накнаду до троструког износа уобичајене накнаде коју би примио за конкретни облик коришћења предметне заштите, да је коришћење било законито. Првостепени суд налази да друготужиоцу основано припада исплата износа од 8.844,72 евра, као троструки износ накнаде од 2.948,24 евра, за премијерно и два репризна емитовања, утврђено

вештачењем, налазећи да се, у најмању руку, ради о крајњој непажњи тужене, као Националног јавног сервиса, који је поступао супротно закљученом Протоколу са тужиоцима из 2004. године, иако тужени наводи да су тужиоци оставили снимљени материјал, тј. касете предметне серије, у његовим просторијама, да их користи и да их никада нису потраживали, с тим да се ради о филмском делу у коме су учествовали и запослени код туженог. Стога наведени закључак првостепеног суда није сасвим јасан.

Надаље, у најави приказивања предметне серије на РТС 3, поред имена сценаристе ВВ, те спикера ДД и лица означених као директор фотографије и уредника, запослених код тужене, налази се и име глумца, ГГ, те произлази да је реч о документарно-играном програму. Како је чланом 11. став 1. ЗАСП, прописно да се коауторима филмског дела сматрају писац сценарија, режисер и главни сниматељ, то је филмско дело било које врсте, коауторско дело које настаје сарадњом редитеља, сценаристе и других коаутора, с тим да из потврде Удружења филмских уметника Србије од 25.10.2019. године, произлази да је тужилац пензионисани редитељ документарног филма. Такође, како је сходно одредби члана 16. ЗАСП, право објављивања искључиво морално право аутора да објави своје дело и да одреди начин на које ће се оно објавити, овај суд налази да је премијерно приказивање ауторског дела првотужиоца "..." на ком делу је друготужилац произвођач и носилац имовинских ауторских права, исцрпљено објављивањем овог дела 2004. године, када је између друготужиоца и тужене закључен Протокол о сарадњи и коришћењу ове документарне филмске серије, те да се надаље ово дело могло само репризирати. Стога се приликом емитовања током 2019. године, у размацима од по више од недељу дана, ова серија заправо репризно емитовала.

Стога није јасно због чега је вештак утврдио средњу тржишну вредност за премијерно емитовање предметног ауторског ТВ дела, по структури документарне филмске серије у износу од 1.474,12 евра и уобичајену накнаду за једно репризно емитовање која износи 50% од накнаде за премијерно, а што је по његовој процени 737,06 евра, када тужена у својој Одлуци од 16.09 2016. године, прописује другачије износе, јер друготужилац није захтевао накнаду имовинске штете, већ сходно одредби члана 206. ЗАСП из 2009. године, накнаду до троструког износа уобичајене накнаде коју би примио за конкретан облик коришћења предметне заштите да је то коришћење било законито (односно, као да је са туженом уговорио троструко репризирање). У том случају би се свакако применили важећи износи накнада према Тарифнику РТС – тј. Одлуци о износима ауторских и интерпретаторских накнада за репризна емитовања ТВ драма-ТВ филм и ТВ серија, с тим да је Одлуком са деловодним печатом тужене од 16.09 2016. године, прописана висина накнаде за исплату аутора телевизијског, односно филмског дела према врстама ауторства, где накнада за репризирање ТВ серије за режисера, за минутажу емисије до 60 минута (а епизоде предметне серије су наведеног трајања), износи 10.000,00 динара.

Такође, у списима је и делимична Одлука РТС-а о ауторским и интерпретаторским накнадама за филмске и ТВ уметничке сараднике од 18.10.2010. године (пошто су достављене само стр. 1, 2. и 16), којом је регулисано да се накнада ауторима врши преко прерачуна бода, али недостају странице на којима се објашњава како се обрачунава накнада ауторима у бодовима за репризно емитовање. Стога овај суд

налази да вештак није могао користити наведену Одлуку док је не прибави у целости, пошто је за вештачење морао да користи адекватне параметре, а да би компаративном методом – поређењем са ценама којима тужена плаћа емитовање програма сличне дужине и садржаја на тржишту, или другом методом за коју вештак сматра да је у складу са правилима струке, утврдио висину накнаде за спорна емитовања.

Међутим, вештак је у налазу и приликом усменог изјашњења на примедбе тужене објаснио да је приликом утврђивања накнаде пошао од компаративног метода али да је применио и комбиновани метод, као и метод аналогије и диференцијални метод, па у конкретном случају вештак није утврђивао уобичајену накнаду коју је захтевала тужилачка страна - до троструке (с тим да уобичајена накнада не мора бити, већ може бити увећана до троструког износа), док се накнада материјалне штете не може мултиплицирати, у смислу члана 206. ЗАСП. Тако је вештак покушао да утврди висину материјалне штете, иако тужилачка страна то није тражила, јер се у налазу наводи да је користио диференцијалну методу којом се утврђује висина имовинске штете - као разлика између стања у којем би се имовина тужиоца налазила да није дошло до повреде права и стања у коме се имовина налази после повреде права (када је од значаја утврдити постојање узрочне везе између радње штетника и умањења или изостанка очекиваног увећања економске користи оштећеног, као и меру тог умањења). Истовремено, метод који вештак наводи да је такође користио, а који се најчешће и користи за утврђивање висине материјалне штете је метод аналогије са накнадом за уступање/пренос права и састоји се у обрачунавању износа уобичајене накнаде коју би штетник платио оштећеном да је искоришћавао предмет заштите на основу уговора, а не противправно. Како је евидентно да је вештак у свом налазу комбиновао наведене методе њиховом кумулативном применом, уз компаративни метод (којим је требало да утврди просечну накнаду за ауторска дела сличне врсте и трајања), на овај начин није могао правилно да утврди како уобичајену накнаду, тако ни висину евентуалне материјалне штете, јер наведени поступак вештачења није исправан за утврђивање уобичајене накнаде у смислу одредбе члана 206. ЗАСП. Наиме, вештак је примењивао несамерљиве параметре, делећи, сабирајући и множећи одређене износе, мимо Одлуке тужене из 2010. године и Одлуке тужене о износима ауторских и интерпретаторских накнада за репризна емитовања ТВ драма - ТВ филм и ТВ серија из 2016. године, с тим да је првостепени суд дужан да провери која је тарифа у примени, имајући у виду да је дело емитовано 2019. године.

Будући да је свако приказивање после премијерног репризно, овај суд налази да је у конкретном случају у питању троструко репризирање предметне серије, па је првостепени суд дужан да утврди висину уобичајене накнаде за репризно емитовање и укупну накнаду имајући у виду број репризирања. У вези са одређивањем накнаде која би припада друготужиоцу у смислу члана 206. ЗАСП из 2009. године, који се примењује у конкретном случају, у вези са утврђењем да ли је повреда имовинског ауторског права друготужиоца учињена намерно или крајњом непажњом, а када оштећени може уместо накнаде имовинске штете, захтевати накнаду до троструког износа уобичајене накнаде, суд је дужан да утврди да ли се ради о грубој непажњи у поступању тужене или је спорном коришћењу ауторског дела допринела и тужилачка страна, пошто разјасни када је првотужилац, као законски заступник друготужиоца, оставио снимљени материјал у просторјама тужене, као и да ли се за њега интересовао

у међувремену, те да ли му стога припада умножена уобичајена накнада и колико пута, пошто трострука накнада није императив. Стога је потребно да првостепени суд, пошто утврди која је одлука о накнадама за репризно емитовање на снази код тужене и пошто прибави потпуну одлуку о накнадама, наложи вештаку да ради утврђивања уобичајене накнаде примени ценовник тужене, имајући у виду да је серију тужена емитовала на својој телевизији, као и да је у питању ауторско дело режије првотужиоца, а све имајући у виду висину накнаде коју тужена уговара са режисерима за дела сличне садржине, јер је у питању документарно-играна серија у којој је учествовао и глумац, ГГ, те да серија поред фактографског набрајања, садржи и наративне делове у којима он даје свој интерпретаторски допринос, у смислу члана 113. ЗАСП.

Из тог разлога, у вези са накнадом која би другоутужиоцу припала за конкретан облик коришћења предмета заштите да је то коришћење било законито, односно да је са туженом уговорио репризирање серије, првостепени суд је дужан да утврди која висина накнаде би му припала према Одлуци тужене о ауторским и интерпретаторским накнадама за филмске и телевизијске уметничке сараднике која је била на снази у време репризирања дела, као и у време вештачења, те да ли се њоме регулишу, између осталог, критеријуми, износи и начин плаћања накнада ауторима за коришћење њихових ауторских остварења и доприноса на програмима РТС-а и да ли се висина накнаде одређује у бодовима, те да ли су број бодова, односно распони, дати у Тарифнику РТС-а. Такође, уколико је неопходно да се ти бодови прерачунају ради утврђења висине ове накнаде, потребно је да првостепени суд оцени да ли ангажовани вештак може да одговори задатку вештачења из домена економске струке, уколико суд није у могућности да сам примени износе из адекватне тарифе тужене, све имајући у виду дужину трајања предметног документарно-играног програма из сатнице у списима предмета, одакле се види време емитовања и трајање епизода. С тим у вези, неопходно је да се приликом обрачуна примени износ уобичајене накнаде прописан тарифом тужене, а која накнада би се исплатила другоутужиоцу да је коришћење било законито, све с обзиром на утврђени број репризних емитовања. Осим тога, првостепени суд је дужан да оцени да ли је захтев за исплату троструког износа уобичајене накнаде за сва репризирања збирно, основан, у смислу одредбе члана 206. ЗАСП из 2009. године, зависно од тога да ли је повреда имовинског ауторског права учињена намерно или крајњом непажњом и да ли су тужиоци томе допринели и у којој мери, уколико је снимљени материјал остављен у притежању тужене, односно у њеним просторијама од времена објављивања ауторског дела, па до спорног репризирања. Пошто поступи по налогу овога суда поново ће одлучити о захтеву другоутужиоца у овом делу и дати за своју одлуку да ваљане разлоге, те ће правилно да примени материјално право.

Укинута је одлука првостепеног суда о трошковима парничног поступка на основу члана 401. тачка 3. ЗПП, јер зависи од коначног исхода спора.

Са свега изложеног одлучено је као у изреци пресуде на основу чл. 390. и 391. ЗПП.

Председник већа-судија
Зорица Ђаковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић